

The background of the cover is a textured, greyish-white surface. At the top, a film strip with sprocket holes runs diagonally from the left towards the top right. In the upper center, there is a small, simple stick figure with its arms raised. On the right side, a dark glass bottle stands upright. To the left of the bottle, a large, dark, textured leaf or petal is shown. At the bottom center, near the base of the bottle, there is a small, circular object that looks like a coin or a small medallion. The overall style is artistic and somewhat somber.

Андрій Кокотюха

Мій товариш
Наливайко
і п'яний
Буратіно

ОПОВІДАННЯ ЗІ ЗБІРКИ
ЖИТИ-ПИТИ

Андрій Кокотюха

**Мій товариш Наливайко
і п'яний Буратіно**

Книжный Клуб «Клуб Семейного Досуга»

Кокотюха А. А.

Мій товариш Наливайко і п'яний Буратіно / А. А. Кокотюха — Книжный Клуб «Клуб Семейного Досуга», — (Жити – пити)

ISBN 978-5-04-009970-2

Дружина заявила, що телевізор і праску їй купила мама. Тому на це майно я не маю права претендувати, бо нажитим спільно воно аж ніяк не вважається. Решту поділить суд. Вона пішла, а я не знав, радіти чи страждати. Жили ми три з половиною роки, зірок я з неба не хапав, особливо рік тому, коли тинявся без постійної роботи і захопився процесом вдячного наливання. Фактично цим заробляв собі на життя, і спосіб виявився несподівано простим.

ISBN 978-5-04-009970-2

© Кокотюха А. А.
© Книжный Клуб «Клуб Семейного
Досуга»

Содержание

1	5
2	8
Конец ознакомительного фрагмента.	9

Андрій Кокотюха Мій товариш Наливайко і п'яний Буратіно

1

Дружина заявила, що телевізор і праску їй купила мама.

Тому на це майно я не маю права претендувати, бо нажитим спільно воно аж ніяк не вважається. Решту поділить суд.

Уже на порозі не стрималася, додала: вагітна взагалі не від мене. Я, мовляв, такий хронічний невдаха, плюс алкоголік, що навіть на *це* не здатен. А батько дитини – малий підприємець з Дагестану – отам змалечку вчать жінок поважати.

– Житиму в нього.

– У Дагестані? – поцікавився я, фіксуючи боковим зором у дзеркалі власну дурнувату, зовсім не відповідну до драматичності моменту посмішку.

– У Магадані! – жінка вирішила, що саме це порівняння смішне, та все ж відразу пояснила: – Квартира трикімнатна. На Печерську, ясно? Отак треба жити!

– Твій джигіт хоч в курсах про своє щасливе батьківство?

– За це не переживай! Аліменти я з тебе все одно видряпаю! Хай ти й алкоголік!

Який зв'язок між алкоголізмом та виплатою аліментів, я не зрозумів, а вона не обтяжувала себе поясненням. Підхопивши сумку з речами першої жіночої необхідності, переможно хряснула дверима нашої однокімнатної «хрущовки».

Теж, до речі, на Печерську. Зовсім недалеко від так званої Лисої гори.

Завжди підозрював: близькість відьомського місця негативно впливає на *бабську* психіку.

Вона пішла, а я не знав, радіти чи страждати. Жили ми три з половиною роки, зірок я з неба не хапав, особливо рік тому, коли тинявся без постійної роботи і захопився процесом вдячного наливання. Фактично цим заробляв собі на життя, і спосіб виявився несподівано простим.

Мабуть, лиш безробітним відкривається істина: є певна категорія людей, готових радо допомогти пишучій людині підзаробити, скажімо, баксів із двадцять у гривневому еквіваленті. Нормально як для тимчасового працівника. Умова одна, і вона проста – той, хто влаштував гарантований заробіток, робить це за відсоток із гонорару. Але зароблені таким чином посередницькі купюрами не віддавалися. Бо гроші в таких справах нічого не важать.

Пояснюю зовсім популярно, а ви стежте за руками. Отже, вам влаштували халтуру. Наприклад, написали ви комусь на грантовий сайт свої враження про... не знаю... сусідського кота. За домовленістю, про що дбає посередник, вам виплачують на місці двадцять сакральних доларів. Ну, або сто шістдесят гривень, якщо так зрозуміліше. Сотню ви кладете собі в кишеню. А на шістдесят гривень поїте того, хто організував вам такий підробіток. Це робиться дуже просто: спочатку два по сто в найближчому – принципово дешевому! – барі типу «наливайка». На решту купується пляшка горілки й гарячі біляші в бабці, з тих що стоять тепер практично всюди. Ось вам бенкет.

І так – чотири з семи днів на тиждень. Тримався я рік, сам собі дивуюся.

Потім знайшов постійну роботу. Заробіток, звичайно, не як у дагестанського підприємця. Але на той час дружина, певне, вже безповоротно змінила свої погляди на подружнє життя. Чого варті її постійні згадки про свою зарплату, на яку ми жили цілий рік, поки я

прилазив додому практично рачки. Ніби мої чотириста гривень на тиждень у часи світової економічної кризи нічого не варті. Прожитковий мінімум, між іншим.

Звичайно, про пересування рачки вона перебільшувала... Може, й ні... Принаймні не все я пам'ятаю однаково чітко, скажімо так.

Нехай.

Спогади підштовхнули мене до думки, що руйнація родини – це таки привід для смутку. Але цей привід тягне за собою інший: залити своє горе особливо нема де. Адже елітний Печерськ, блакитна мрія усіх провінціалів, якими щодня наповнюється Київ, насправді має дуже багато вад. Одна з них досить суттєва: важко знайти поблизу будинку пристойну, ба навіть непристойну заїгравку. Довелося одягатися і шурувати пішки три квартали. Міг би проїхати кілька зупинок, та між третім і другим поверхами пригадав раптом пораду психолога, вичитану в газеті: хочеш заспокоїти нерви – прогуляйся пішки.

Двадцятихвилинна прогулянка під дрібним дощем не заспокоїла, навіть до певної міри більше пригнітила мій стан. Тому до закладу під назвою «Кафе» зайшов сумний, депресивний, від цього ще більш жалюгідний типчик, середній на зріст, із мокрою головою, у старенькій шкірянці з латками на ліктях. Взагалі-то порвався лівий, та дружина знайшла вихід і наклала квадратні клаптики шкіри на обидва лікті. Ніби так і треба. Сказала – креатив. Іноді мені здавалося, що такий дизайн дійсно робить стару турецьку куртку стильною.

– Сто горілки! – замовив я байдужій фарбованій барменці, перекикуючи шансон.

Фарбована не почула, але точно зрозуміла по губах. Хлюпнула напій у склянку просто так, на око. Я їй повірив, хоча, напевне, ця барменка могла налити з цілої пляшки п'ять по сто так, що залишиться на денці ще грамів із п'ятдесят. Не має значення. Захотілося ще солодкого, замовив якесь тістечко з білковим кремом. Воно виявилось несвіжим, це теж не грало ролі.

У невеличкому, на сім столиків, залі майже нікого не було. Хоча годинник показував час щовечірнього допінгу: початок дев'ятої вечора. Власне, за столиком у кутку цмулив каву з коньяком дядько, якого я подумки охрестив Паном. Густі козацькі вуса під носом, кругле рожеве обличчя, навіть окуляри в простенькій оправі. Не просто Пан, а Розумний Пан.

Інші столики ще не прибрали. Брудні серветки, блюдечка з крихтами від бутербродів чи таких самих тістечок, порожні чашки, склянки та чарки, повні недопалків попільнички – мене таке не влаштовувало, навіть коли настрій чудовий, а тут суцільний суїцидник. Тому примостився за єдиний недоторканий столик якраз навпроти молодої парочки. Між ними стояла ополовинена півлітрівка, поруч на блюдечку примостилися пліч-о-пліч надкушені бутерброди формату з чимось. Я ніколи не наважуюся назвати стравою «те», що в подібних кафе кладуть на хліб. Молодята, років по вісімнадцять, щільно присунулися одне до одного, ведучи якусь лише їм зрозумілу шарманку, з'ясовуючи стосунки чи, як варіант, переводячи їх зовсім в іншу площину.

Я глянув крізь скло своєї склянки.

Розумний Пан далі медитував на чашечку кави. Фарбована барменка дивилася ніби в мій бік, та напевне не бачила мене, зирнула крізь мене, наче я зроблений з каламутного скла, як і посуд у моїй руці.

Ковтнувши горілки, не поспішав заховувати тістечком. Примружив очі, чекаючи, поки подіє алкоголь, та швидше спрацював мій загальний стан, аніж порція спиртного: стало якось легше, проблеми на роботі та сварки з дружиною відійшли кудись у глиб бездонного колодязя, шансон перестав дратувати, Розумний Пан видався симпатичним. Певне, не з доброго дива сидить у гадючнику під назвою «Кафе» о такий порі на початку листопада. Порушувати його самоту не хотілося, та подумки я вже вмостився навпроти, ми взяли ще по каві, розговорилися, ось він уже завів новий анекдот... Хоча навряд чи такі Розумні Пани стежать

за анекдотними новинками, тим більше – завантажують ними свої голови. Вони політично заангажовані, знають все про етнічне походження Юлії Тимошенко і взагалі... ну його.

Зробивши ще ковток, повернувся до парочки. Без жодної мети. Мене навіть за великим рахунком не цікавило, як виглядає дівча, тим більше не турбували прикмети її приятеля. Просто повернув голову, бо шия затерпла.

Повернув – і зустрівся поглядом з дівчиною. Переглядини тривали якусь мить, потім я знову відвернувся, та мене це не врятувало.

– Макс, він *слухає*!

– Хто слухає?

– Оцей казьол *слухає*! Сидить, зирить на нас і пасе!

Тепер на мене вирячився хлопець.

– Чуєш, ти, мужик! – у юнацькому баритончику кипів алкоголь. – Тобі кажу – чуєш, ти, мужик?

Розумний Пан сидів незворушно, наче сфінкс. Фарбована барменка взагалі вийшла у підсобку. Робити вигляд, що репліки тебе не стосуються, було безглуздо. Знову неквапом повернув голову, відчуваючи, як мимоволі вона втягується в плечі. Хлопчисько молодший за мене років на двадцять, та мені чомусь зовсім не хочеться підвестися і смикнути його за вухо. Навпаки, він може полізти до мене з кулаками. А я, чоловік середнього віку, перейнятий легендарною, оспіваною в художніх творах, фільмах та наукових дисертаціях середньовіковою кризою, відмахнуся, наче дитя у пісочниці, й відступлю.

– Я?

– Ти, ти, мудак! Чого тобі нада, *казьол*!

– Нічого. Все нормально, ребята, нормально. Сиджу собі тихо...

– Якого хріна ти тут слухаєш!

– Нічого я не слухаю...

– *Слушає, слухає*! – встриє плаксивий голос його подружки. – Дивиться на нас і січе все!

– Нічого я не слухаю, – виправдання звучать мляво.

– Тобі чого нада, мудак? Сидиш собі – сиди! Бачиш, у людей свої діла! Ти якого хріна лізеш?

– Та я нічого...

– Ану вали звідси, бар-ран! – парубок навіть тупнув ногою, так проганяють остогидлого цуцика, який біжить ззаду і скавчить, просячи шматок чогось їстівного.

– Та все нормально...

– Нема чого слухати, ясно? Давай, бо зараз точно заробиш!

Дівчина з повагою дивиться на кавалера.

Подумки лаючи себе за боягузтво й амебство, махом допиваю горілку, незграбно підхоплюю тістечко зі штучним кремом, чим остаточно опускаю себе в очак парочки, і, рухаючись боком, аби попередити можливий копняк чи поштовх у спину, вибираюся з ворожого мені місця. Якби хлопець провів мене свистом, я б не здивувався.

Вечір був зіпсований абсолютно. Знаючи свій район, не сподівався знайти поруч ще якусь «наливайку», тому підтюпцем, ступаючи в калюжі, повернувся додому. І вже перед дзеркалом у власному передпокої скривив писок, промовивши своєму близнюкові:

– Коз-зел!

Того вечора по телевізору показували фільм жахів.

2

У середині наступного тижня я зробив рішучий крок: подзвонив зранку на роботу.

Номер шефа знав, та його смикати не ризикнув. Набрал свого товариша-трудоголіка, котрий в офісі хіба що не спав, старанно покахикав і попередив про хворобу, яка косить наші ряди. Це нікого не здивувало: начальство у повному складі грипувало вже давненько, авралів у нашому спокійному офісі не передбачалося. Захворіла навіть бухгалтерка. Причому напередодні традиційного дня виплат. Тож тимчасова відсутність моєї скромної персони сприйнялася настільки байдуже, що навіть образило. Нехай я відносно новий працівник, але ж маю право принаймні на дипломатичне: «Видужуйте, нам вас так не вистачатиме!»

Мої плани перебайдикувати дощовий настрій перед телевізором перебив знайомий журналіст.

Прізвище його було Наливайко. Але він постійно підписувався псевдонімами, аби, як сам пояснював, уникнути погроз та мордобойів. Де ми познайомилися, я тепер не пригадаю. Їхали разом у маршрутці, він звернувся до мене запросто, наче до давнього приятеля, назвався Максом, показав кілька прострочених посвідчень, тицьнув візитку. Коли ж виявилося, що нам виходити на одній зупинці, живемо ми в сусідніх будинках і я теж щось там іноді пописую для реклами, журналіст Макс Наливайко почав учашати до мене.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.